

-(Α' ΜΕΡΟΣ)

Γράφει □ ο Βασίλης Τακτικός

Διανύοντας τον πέμπτο χρόνο της Ελληνικής κρίσης χρέους, χωρίς σημάδια ανάκαμψης της παρατεταμένης ύφεσης, τίποτε από όσα σχεδιάζονται από το ελληνικό πολιτικό σύστημα και την τρόικα, δεν φαίνεται να οδηγεί στο ορατό μέλλον στην επανεκκίνηση της Ελληνικής οικονομίας.

Οι διαχειριστές της Ελληνικής κρίσης μιλούν για νέο δάνειο, για νέο κούρεμα και επιμήκυνση στην εξυπηρέτηση χρέους σαν αυτό να αποτελεί λύση. Αλλά, ακόμη και αν εξασφαλιστεί το νέο δάνειο των 11 δις και επιτευχθεί το αναμενόμενο πρωτογενές πλεόνασμα, μέσα στο 2014 για το οποίο γίνεται πολύς λόγος, το μόνον που μπορεί να εξασφαλιστεί, είναι η μεταφορά των βαρών του χρέους από το κράτος προς τους πολίτες και στην επόμενη γενιά, όχι μόνο στους εισοδηματίες έχοντες και κατέχοντες αλλά, σ'αυτούς που εργάζονται και επιχειρούν στην πραγματική οικονομία.

Έτσι, ο φαύλος κύκλος θα συνεχιστεί, γιατί το χειρότερο είναι πως για να επιτευχθεί ο στόχος του πρωτογενούς πλεονάσματος χρειάζεται ακόμη πιο βαριά φορολογία, να πέσει στα ακίνητα και τις επιχειρήσεις και τα νοικοκυριά, προκαλώντας έτσι, μεγαλύτερη οικονομική ασφυξία στην πραγματική οικονομία, μεγαλύτερη ανεργία και φτώχεια και ανατροφοδότηση του φαύλου κύκλου που προκάλεσε την κρίση. Μέχρι ένα σημείο, θα μπορούσε ορθολογικά, το δημόσιο χρέος να μειωθεί και να περιοριστεί το άνοιγμα των τραπεζών, αλλά αυτό σημαίνει ταυτόχρονα ότι θα μειθούν περεταίρω τα έσοδα του κράτους και οι κοινωνικές παροχές και στο τέλος θα έχουμε μεγαλύτερη έκρηξη της ανεργίας με πιθανές κοινωνικές εκρήξεις.

Κι όλα αυτά θα συμβούν, γιατί ακόμη δεν αντιμετωπίζεται η γενεσιουργός αιτία της ύφεσης που είναι η αχαλίνωτη κερδοσκοπία. Διαφορετική θα ήταν η εξέλιξη, μόνον εάν το κόστος της κρίσης και της πλασματικής κερδοφορίας που επιτυγχάνουν οι κερδοσκόποι, πλήρωναν οι τράπεζες και οι χρηματαγορές ως βασικοί υπαίτιοι της κρίσης, οι προνομιούχες ελίτ του δημοσίου και της κλεπτοκρατίας και όχι οι χαμηλόμισθοι και οι συνταξιούχοι που βρίσκονται κάτω από τα όρια της φτώχειας. Το δεδομένο όμως που έχουμε μπροστά μας με την ασκούμενη πολιτική, είναι το κόστος προσαρμογής να πέφτει στην υπερφορολόγηση της

πραγματικής οικονομίας.

Κανένα κόμμα και κανένας οικονομολόγος δεν έχει παρουσιάσει μέχρι τώρα μια ολοκληρωμένη εναλλακτική πρόταση εξόδου από την κρίση, με ταυτόχρονη ενίσχυση της απασχόλησης και παραγωγικότητας της οικονομίας, πέρα από τις κλασικές θεωρίες που έχουν ήδη εφαρμοστεί και μας οδήγησαν εδώ που βρισκόμαστε σήμερα. Σχεδόν κανένας πολιτικός στην Ελλάδα δεν μιλά για τρίτο τομέα της οικονομίας και για την κοινωνική οικονομία, που η εφαρμογή της αναζωογονεί τις οικονομίες της κεντρικής Ευρώπης.

Εδώ, με τις επικρατούσες κυρίαρχες αντιλήψεις, έχουμε μείνει στη πόλωση μνημόνο-αντιμνημόνιο δηλαδή, δεχόμαστε ή δεν δεχόμαστε τις δανειακές συμβάσεις με την Τρόικα. Ενώ είναι βέβαιο, ότι χωρίς αυτές τις δανειακές συμβάσεις το κράτος σε πολλούς τομείς θα κατεβάσει ρολά. Η συζήτηση και ο πολιτικός διάλογος δεν φτάνει ποτέ στους όρους αναζωογόνησης της πραγματικής οικονομίας η οποία σήμερα σε όλα τα προηγμένα κράτη βασίζεται και στην συνεταιριστική οικονομία.

Το πρόβλημα δεν είναι λοιπόν αν χρειαζόμαστε ή δεν χρειαζόμαστε την εξωτερική βοήθεια από τους εταίρους μας στην Ευρώπη, που είναι προφανέστατο ότι την χρειαζόμαστε αλλά, πως αξιοποιούμε αυτή την βοήθεια από την στιγμή που η ελληνική πλευρά την έχει στα χέρια της.

Εάν, συνεχιστεί όπως συμβαίνει σήμερα, το μεγαλύτερο μέρος του δανείου να πηγαίνει στην ανακεφαλαίωση των τραπεζών και στην συνέχιση της κλεπτοκρατίας στην Ελλάδα εις βάρος της παραγωγικής οικονομίας, τότε πάλι είναι βέβαιο ότι δεν θα επιτευχθεί τίποτε περισσότερο πέραν της επιμήκυνσης στην εξυπηρέτηση του χρέους.

Ασφαλώς έτσι ,δεν θα γίνει τίποτε ουσιαστικό, γιατί η ληστρική λειτουργία των τραπεζών είναι μία από τις βασικές αιτίες και πηγή του προβλήματος της κρίσης χρέους, όπως έχει αποδειχθεί σε παγκόσμιο επίπεδο και αυτό θα αποδειχθεί ακόμη πολλές φορές , μέχρι να καταλάβουν οι κοινωνίες τις βαθύτερες αιτίες της κρίσης.

Έτσι, η λύση που προτείνουμε παρακάτω σ'αυτό το άρθρο είναι **η Σεισάχθεια και η κοινωνική οικονομία, δηλαδή**

□

κούρεμα

□

των δανείων και αποτίναξη των βαρών ν από τα νοικοκυριά

και τις μικρομεσαίες επιχειρήσεις, ταυτόχρονα με την ενίσχυση της κοινωνικής και συνεταιριστικής οικονομίας, για την επανεκκίνηση της οικονομίας.

Η σεισάχθεια όπως είναι γνωστόν ιστορικά ήταν η μεταρρύθμιση του Σόλωνα για την αποτίναξη των βαρών με την κατάργηση των χρεών, στους ακτήμονες που είχαν καταλήξει δούλοι από τα χρέη και η μεταρρύθμιση αυτή ήταν και το πρώτο αποφασιστικό βήμα στην γένεση της Δημοκρατίας στην Αθήνα που ολοκληρώθηκε αργότερα με την μεταρρύθμιση του Κλεισθένη.

Σήμερα ασφαλώς, η σύγχρονη μορφή της δουλείας και της εξάρτησης από την πλουτοκρατία είναι πιο περίτεχνη και πιο soft καθώς υπάρχουν τα ανθρώπινα δικαιώματα αλλά και πιο ανελέητη ταυτόχρονα όταν κάποιος καταλήξει στην ανεργία. Οι αρχαίοι λαοί δεν είχαν πρόβλημα ανεργίας γιατί πάντα χρειαζόντουσαν εργατικά χέρια και δούλους, καθώς δεν υπήρχαν μηχανές. Έτσι οι δούλοι μπορεί να μην είχαν δικαιώματα ιδιοκτησίας αλλά σιτίζονταν. Σήμερα σε παγκόσμιο επίπεδο μπορεί να υπάρχουν τα ανθρώπινα δικαιώματα αλλά η ανεργία σπρώχνει στην πείνα μεγάλα τμήματα πληθυσμού.

Έχει λοιπόν μεγάλη σημασία σήμερα, να δούμε συνοπτικά πως οι οικονομίες με τόσα τεχνολογικά μέσα καταλήγουν στο φαινόμενο της τεράστιας φτώχειας και ανεργίας και πως αντιμετωπίζεται πραγματικά αυτό το φαινόμενο και ότι το πρόβλημα είναι πάνω απ'όλα πολιτικό και όχι τεχνοεπιστημονικό όπως υποστηρίζουν διάφοροι τεχνοκράτες. Γιατί οι "οικονομολόγοι" της Α και Β σχολής αποδείχθηκαν τελικά "θεολόγοι" του φονταμενταλισμού της αγοράς ή του κρατισμού.

Η βασική αιτία λοιπόν, είναι ότι τα τεράστια κέρδη της παγκόσμιας οικονομικής ελίτ, δημιουργήθηκαν παράλληλα και αντιστρόφως ανάλογα με τα τεράστια χρέη κρατών και νοικοκυριών με εργαλεία, τους ανεξέλεγκτους μηχανισμούς των τραπεζών. Υπολογίζεται βασικά ότι η σχέση των πραγματικών αιτιών, πρώτες ύλες, πηγές ενέργειας, καταναλωτικά προϊόντα, υπηρεσίες κτλ. προς τις χρηματικές αξίες και τις διάφορες μορφές χρήματα χάρτινου λογιστικού, ηλεκτρονικού είναι κι αυτό μέσα από τις χρηματαγορές. Επιτρέπει την δημιουργία μιας τεράστιας χρηματοοικονομικής "φούσκας" εις βάρος της παγκόσμιας πραγματικής οικονομίας εάν λάβουμε υπόψη ότι από αυτή την εικονικότητα της οικονομίας, ένα μικρό μέρος έχει σκάσει και εξαερωθεί. Φανταστείτε τι θα γίνει όταν αρχίζει να σκάει μια μετά την άλλη "φούσκα"

των χρηματαγορών.

Όταν καινούργια χρέη προστεθούν στα παλαιά χρέη και οι τράπεζες υπό τον έλεγχο της παγκόσμιας οικονομικής ελίτ, όπου το 1/100 του πληθυσμού ελέγχει το 90% του χρηματοοικονομικού πλούτου των αγορών, δεν θα μπορούν πλέον να κάνουν τίποτε και να συγκρατήσουν την χρηματοοικονομική κατάρρευση. Όταν υπερχρεωμένα κράτη δεν θα μπορούν να καλύψουν με τίποτα τις "φούσκες" τραπεζών και να εγγυηθούν στις καταθέσεις των μεγάλων FUNDS. Τι μπορούν να κάνουν τότε τα υπερχρεωμένα κράτη όταν δεν θα μπορούν να χρηματοδοτήσουν τα ελλείμματα των τραπεζών. Προφανώς θα έχουμε μια σειρά από ανεξέλεγκτες χρεοκοπίες κρατών και όχι ελεγχόμενες χρεοκοπίες όπως συμβαίνει σήμερα με την Ελληνική οικονομία. Τι θα κάνουν τότε τα κράτη; Μπορούν να επιβάλλουν ολοένα και περισσότερους φόρους; Μπορεί η μεσαία τάξη να αντέξει κι άλλους φόρους; Ως πότε π.χ. η Κίνα θα αγοράζει χρέος των Η.Π.Α. σε ομόλογα; Και με ποια ανταλλάγματα;

Πολλοί είναι εκείνοι που δεν θέλουν να βλέπουν την έξυπνη στρατηγική της Κίνας να αγοράζει από την μια μεριά χρέος του δημοσίου των ΗΠΑ τοις μετρητοίς και από την άλλη να αγοράζει τεχνολογία και υπηρεσίες απ την παγκόσμια αγορά με πιστώσεις, συγκρατώντας παράλληλα την εσωτερική της κατανάλωση, με στόχο μακροπρόθεσμα την παγκόσμια οικονομική ηγεμονία. Αλλά ως πότε όμως θα συγκρατείται η κοινωνία της Κίνας στην υποκατανάλωση; Αυτό και μόνον το ζήτημα χρειάζεται μια ειδική ανάλυση που δεν είναι του παρόντος άρθρου για να δούμε που πηγαίνει ο κόσμος.

Το βέβαιο είναι πως ο παγκόσμιος καπιταλισμός και ο σύγχρονος φονταμενταλισμός της αγοράς με αυτά τα στοιχεία, έχουν φτάσει στο σημείο να εγκυμονούν την αναπότρεπτη και αναπόφευκτη γενικευμένη κρίση στο μέλλον κι αυτό, εξαιτίας της τεράστιας ανάπτυξης-μεγένθυσης που οδηγεί ολοένα και περισσότερο στην υπερθέρμανση, για να εξυπηρέτηση του παγκόσμιο χρέος με παράλληλη αύξηση της ανεργίας και της φτώχειας. Πρόκειται για μια αυτοκαταστροφική διαδικασία που απαιτεί, υπεράντληση των φυσικών πόρων και μειωμένους μισθούς για τους ανθρώπινους πόρους στο βωμό της εξυπηρέτησης του διογκωμένου χρέους.

Η παγκόσμια οικονομία μετά από αλυσιδωτές κρίσεις αργά ή γρήγορα, θα φθάσει στο σημείο καμπή που το χρέος σε καμία περίπτωση δεν θα μπορεί να εξυπηρετηθεί στο σύνολό του, ακόμη κι αν βυθίσει τα ¾ της παγκόσμιας κοινωνίας στην φτώχεια.

Ετσι, θα έλθει αργά η γρήγορα η κοινωνική έκρηξη και η πολιτική κρίση.

Για αυτό χρειάζεται μια νέα συνολική πρόταση για την Παγκόσμια Σεισάχθεια και Κοινωνική Οικονομία.

Συνέχεια στο Β μέρος....